

Arrest

nr. 93 818 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die volgens zijn verklaringen België een eerste maal binnenkwam op 7 januari 2007, verklaart er zich op 8 januari 2007 een eerste maal vluchteling. Op 20 september 2007 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas. In beroep tegen deze beslissing weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 4 december 2007 hem zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming.

Op 25 maart 2008 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen aangezien hij geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit zou kunnen worden geconcludeerd dat er ernstige aanwijzingen bestonden van een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade.

Samen met zijn partner N. R. (O.V. 6.214.760) reisde hij na een verblijf in Zwitserland op 8 december 2009 naar België waar hij op 9 december 2009 een derde asielaanvraag indiende. Hij gaf echter geen gevolg aan de oproep van de Dienst Vreemdelingenzaken om zich op 2 februari 2010 aan te bieden. Hierdoor werd hij geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

Op 5 juni 2011 keerde hij echter terug vanuit Zwitserland naar België waar hij de volgende dag voor de vierde maal asiel aanvroeg.

Op 17 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit het dorp Kane in het subdistrict Amedi, in de provincie Dohuk, Noord-Irak.

Op 8 januari 2007 vroeg u in België een eerste keer de status van vluchteling aan. Op 20 september 2007 nam het CGVS inzake deze asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. In beroep tegen deze beslissing weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in haar arrest van 4 december 2007 u zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming.

Op 25 maart 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet in overweging genomen aangezien u geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit zou kunnen worden geconcludeerd dat er ernstige aanwijzingen bestonden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade.

In oktober 2008 ging u in hongerstaking.

Op 17 februari 2009 reisde u naar Zwitserland. In een opvangcentrum in Zwitserland leerde u een Afghaanse vrouw, N. R. (O.V. 6.214.760), kennen. Zij had problemen met haar echtgenoot A. M. M. (O.V. 6.214.760). U kwam tussenbeide en zorgde sindsdien voor haar. Hierdoor werd u bedreigd door Afghanen, meer bepaald de familie en vrienden van de echtgenoot van N. R.. Samen reisden jullie op 8 december 2009 naar België waar u op 9 december 2009 een derde asielaanvraag indiende. U gaf echter geen gevolg aan de oproep van de DVZ om u op 2 februari 2010 aan te bieden. Hierdoor werd u geacht afstand te hebben gedaan van uw asielaanvraag.

Op 2 februari 2010 bevond u zich opnieuw in Zwitserland. U was samen met N. R. daarheen gereisd omdat jullie op 20 januari 2010 door drie Afghanen bedreigd zouden zijn geweest aan jullie huis in Brussel-Zuid. De volgende dag gingen jullie een klacht indienen bij de politie. Diezelfde nacht kwamen de Afghanen opnieuw aanbellen bij uw huis. U belde de politie. Toen de Afghanen de politie zagen gingen ze op de vlucht. Ongeveer een week later werd u door drie mensen aangevallen toen u in Sint-Gillis van de tram stapte. Deze mensen spraken Farsi, spraken over N. R. en zeiden dat ze uw eer gingen ontnemen. Op 29 of 30 januari 2010 verliet u België om op 2 februari 2010 in Zwitserland aan te komen. In Zwitserland kenden jullie geen problemen. Op 5 juni 2011 keerden jullie echter terug naar België waar u de volgende dag voor de vierde maal asiel aanvroeg omwille van de problemen die u zou hebben gekregen met de familie van N. R. en haar echtgenoot A., M. M.. Volgens uw verklaringen zou deze familie in België wonen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie voor van een proces-verbaal van de politie van Brussel Zuid.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de status van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat al uw problemen waarop u uw vierde asielaanvraag baseert zich hebben voorgedaan in België en dat uw belagers zich in België bevinden (CGVS, p. 3, 4, 5, 11, 13, 14). In het kader van uw vierde asielaanvraag verwijst u op geen enkel moment naar de problemen die u in 2006 uit Irak deden vluchten. U stelt dat u voor deze asielaanvraag geen nieuwe elementen of documenten aanbrengt (zie verslag DVZ 10.06.2011). Wanneer u werd gevraagd waarom u niet terugkeert naar Irak, antwoordt u dat dit onmogelijk is gelet op de problemen die u daar zou hebben gekend. Dient evenwel te worden opgemerkt dat aan deze problemen geen geloof werd gehecht (zie beslissing eerste asielaanvraag). U brengt heden geen elementen aan die tot een andere inschatting van uw vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar uw land van herkomst zouden kunnen leiden.

Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen enkele andere keuze dan u de status van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming te weigeren.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het document dat u voorlegt kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het proces-verbaal heeft immers geen betrekking op uw vrees in geval van terugkeer naar Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt op dat het feit dat zijn problemen zich in België hebben voorgedaan niet betekent dat hij kan terugkeren naar Irak. Hij vormt een gezin met mevrouw N. R., die in België als vluchteling is erkend. Bovendien is deze een gehuwde vrouw die overspel heeft gepleegd met een jongere man waardoor ze niet samen kunnen terugkeren naar Irak of Afghanistan, aldus verzoeker. Hij zoekt bescherming in België omdat hij nergens anders terecht kan. Hij kan zijn partner niet zomaar achterlaten.

Verzoeker betoogt dat hem de subsidiaire bescherming wordt geweigerd zonder grondig onderzoek en dat de motivering ter zake manifest ontoereikend is. Hij beweert dat de situatie in Noord-Irak niet zo rooskleurig is zoals het Commissariaat-generaal stelt en verwijst hiervoor naar een rapport van Amnesty International van 2009 dat hij in bijlage aan zijn verzoekschrift voegt.

2.2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Met betrekking tot zijn vierde asielaanvraag beperkt verzoeker zich tot een verwijzing naar de problemen die hij in België zou hebben gekregen met de familie van zijn huidige partner N. R. en haar echtgenoot A. M. M.. Verzoeker verwijst op geen enkel ogenblik naar de problemen die hem in 2006 zijn land van herkomst hebben doen ontvluchten. Wanneer hem wordt gevraagd waarom hij niet terugkeert naar Irak stelt hij dat dit onmogelijk is gelet op de problemen die hij daar heeft ondervonden. Aan deze problemen werd geen geloof gehecht. De Raad sluit zich derhalve aan bij de bestreden beslissing waar deze besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt die tot een andere inschatting van zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst zouden kunnen leiden. De erkenningsbeslissing van zijn vriendin toegevoegd aan het verzoekschrift doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Iedere asielaanvraag wordt immers individueel beoordeeld op de eigen merites.

Wat betreft de mogelijke toepassing van artikelen 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit Dohuk dat in Noord-Irak is gelegen. Uit de analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker brengt een rapport bij van Amnesty International dat uitgegeven werd in april 2009 en bijgevolg volledig voorbijgestreefd is. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier met update van 11 mei 2012, toegevoegd aan de verweernota blijkt dat de situatie in Noord-Irak niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker brengt geen informatie waaruit kan blijken dat de zeer gedetailleerde en meer actuele informatie van het Commissariaat-generaal niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER